

Viimane esimene naine

Romaan

New York Timesi bestsellerite autor

Dorothea Benton Frank

Originaali tiitel:
Dorothea Benton Frank
The Last Original Wife
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud.
Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Igasugused viited reaalsele isikutele sündmustele, organisatsioonidele või kohtadele on mõeldud üksnes tõepära andmiseks ja neid kasutatakse loomingulises kontekstis. Kõik tegelased, vahejuhtumid ja vestlused on autori kujutlusvõime vili ja neid ei tohiks käsitleda reaalsusena.

Tõlkinud Piret Lemetti
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Dorothea Benton Frank
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

E12351918
ISBN 978-9949-82-338-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Peterile

*Mereäärsed linnad on kuutõbise ilmega;
majade katuseid ehivad valvepostid; elanikud
vahivad, otsekui almust anuvad penid,
võõraid laevu ja kavalaid tõmmusid nägusid.
Neile on andnud jumet pikk uni kuul paistva mere meeevallas,
nad on kuulnud pimeduses kummituslike purjede plaginat,
sooritanud tehinguid dokumentideta, mida pole kirjas üheski logis,
ja on kerged kui puulehed rapsiva taifuuni küüsis;
kiiludel kummitab fosforijalg,
mis valgustab ookeani uppunud rohelisi avarusi.*

JOSEPHINE PINCKNEY, „SEA-DRINKING CITIES“

Sisukord

ESIMENE OSA SIIN ME NÜÜD SIIS OLEME

1. peatükk. Leslie ja Wesley hetkeolukord 13
2. peatükk. Saage tuttavaks, Wesley Albert Carter IV 24
3. peatükk. Les dr Katzi kabinetis 33
4. peatükk. Wes dr Saundersi kabinetis 44

TEINE OSA KUIDAS ME SIIA VÄLJA JÕUDSIME

5. peatükk. Les – Atlanta, aprill 2012 49
6. peatükk. Les – pärast Edinburghi 66
7. peatükk. Les läheb Charlestoni 78
8. peatükk. Wes on tohutult nõrdinud 96
9. peatükk. Les hakkab seltsielu elama 106
10. peatükk. Wes ei ole eluga rahul 125
11. peatükk. Leslie satub libedale teele 136
12. peatükk. Üksildane Wes 152
13. peatükk. Les on lummatud 156
14. peatükk. Wes on armukade? 172
15. peatükk. Les tantsib 181
16. peatükk. Wes kardab 193
17. peatükk. Põetaja Les 200
18. peatükk. Patsient Wes 219
19. peatükk. Les läheb tagasi 226

KOLMAS OSA
TERAAPIA JÄTKUB

20. peatükk. Wes – ühine seanss 245
21. peatükk. Les teraapias 249
22. peatükk. Wes – asjad lähevad aina hullemaks 254
23. peatükk. Lowcountry Les 266
24. peatükk. Les riietub punasesse 285
25. peatükk. Wes – pulmad 302
26. peatükk. Les – alasti tõde 308

Epiloog 317
Tänu sõnad 326

ESIMENE OSA

SIIN ME NÜÜD SIIS OLEME

1. PEATÜKK

Leslie ja Wesley hetkeolukord

ATLANTA, SEPTEMBER 2012

Tere tulemast Saint Magnolia Haavatud Südame Teatrisaali. Vähemalt mina nimetan seda kohta nii. Nende seinte vahel on end sisse seadnud Atlanta udupeen psühhiaatritest, psühhoanalüütikutest ja suhtenõustajatest koosnev seltskond, kelle spetsialiteediks on privileeeritud ja tunnustatud isikute purustatud südame/mõlkida saanud egode lappimine. Nende kõrgel linna kohal kükitavatest luksuslikest pihitoolidest avaneb täiesti hingemattev vaade. Mina viibisin siin seetõttu, et mu abikaasa Wesley väitel oli tegemist ainsa kohaga, kus ta oluks valmis kaaluma *teraapia* – sõna, mida ta tülgestusega kasutas – saamist. Ja minu esimese visiidi ajal oli hiiglaslik ooteruum rahvast kummis.

Teeme kõigepealt asja selgeks. Teraapiat vajas *Wesley*. Täiesti. Kindlalt. Mitte. Mina.

Ringikujulises vastuvõtualas troonis hiiglaslik ümmargune mustri-
lisest vahtrapuust lett. Sügavpruunist graniidist lauapinnad olid lihvitud ja poleeritud. Nende taga seisis kaks naist, kes oleksid otsekui ajakirja Vogue lehekülgedelt välja pudenenud. Nende peade kohal rippus ooperiteatri vääriline lühter, mis oli minu arvates Ameerikasse jõudnud otse Murano parimate klaasipuhujate huulilt. Iga ruutjalg nende töötsoonist oli niisama kaunis nagu iga seanss pööraselt kallis, sundides mind endalt mõttes küsima, kus see paljuräägitud majanduslangus siis on.

„Ma olen dr Katzi juurde,“ ütlesin.

„Ja teie olete proua...?“

„Carter.“

„Tänan teid.“ Neiu toksis tööriista, mis meenutas tähelaeva Enterprise klaviatuuri ja naeratas vastuvõtuaegade kalendrist mu nime leides. Ma olin kapteni logiraamatusse ametlikult sisse kantud.

„Palun tundke end ooteruumis mugavalt. Seal leiate pudelivett...“

„Suur tänu.“

Mu kontsad klõpsusid mustade ja kuldsete soontega viirutatud beežil marmorpõrandal. Kui pärastlõunase päikese kiir kuldseid viirge tabas, sillerdasid need otsekuu muinasjuttudest tuttavad paradiisitänavad. Ehk pakub sedalaadi suurejoonelisus kellelegi tröösti; teate küll, tekitab ettekujutuse, et nad peavad selle kõige endale lubamiseks oma tegevuses ikka väga head olema. Mulle küll mitte. Kogu see eten- dus esindas minu jaoks pillava laristamise suurejoonelist demonstrat- siooni ja süsiniku jalajälje täielikku eiramist. Judistasin ennast.

Võtsin suupistete aluselt väikese pudeli külma vett ja vajusin ühte veel vabadest liiga punnis polstriga sametiga kaetud tugitoolidest, kee- rasin pudelil korgi maha ja jõin pikalt. Hea küll, olen sunnitud, vaa- tamata sellele, et kogu see epakas ümbrus mind tülgestas, midagi üles tunnistama. Noh, need toolid mõjusid otsekuu kaunis emauisk; nende polstrit katsid sileda helepruuni velveti taustal keerlevad sügavillid ja oliivrohelistes keerised. Ma oleksin võinud neis magada. Ei, ma või- nuksin neis elada. Kui ma poleks kindlalt teadnud, et keegi seda mär- kab, oleksin ühe neist läbi ukse välja, mööda koridori liftini tirinud ja seejärel mingi valemi ja jumala abiga, oma auto pagasiruumi pres- sinud. Ainuüksi sellele mõtlemine tekitas minus kerget elevust ja just sel eluperioodil oli Atlanta see koht, mis mulle mingit erilist elevust ei pakkunud.

Toolide vahele olid paigutatud väikesed lauad, mida katsid vaimset tervist, ekstreem- ja seiklusreise, veganelustiili ja igat sorti joogat käsit- levad ajakirjad. Selles ooteruumis leiduv lugemismaterjal ütles organi- satsiooni kohta väga palju. Minu silmis tundusid kõik need konkreet- sed valikud pisut jaburad, kuid ma tuletasin endale meelde, et mu poeg on müslinärija, kes on oma MBA kursuse lõpetamise asemel viimased

kolm aastat Nepalis mingis aasramis elanud ja universumi olemuse üle mõtteid mõlgutanud. Bertie ei unistanud sugugi Everestile ronimisest ning seejärel koju tulemisest ja täiskasvanuks saamisest ja ma ei taha siinjuures öelda, et Everestile ronimine kuidagi lapsik oleks. Ma tahan pigem öelda, et see on *kõrgeleennuline* eesmärk. Ei, olukord oli hoopis teistsugune. Poiss oli täielikult kõikvõimaliku hindu, himaalaja ja tiibeti värgi mõju all. Hetkel vaimustus ta Maailma Katust ümbritseval erakordsel maastikul oma asju ajavate ja elu elavate inimeste pildistamisest. Teda võlusid eksootilised templid ja stuupad, jakivõist valmistatud põlevate küünalde hõng ja madalatel patjadel pikkades ridades istuvad ja kurguhäälselt skandeerivad buda mungad. Ta oli jäägitult sisse võetud tavalistest inimestest, nende pühendumisest oma usule ja palverännakutest Manasarovari järve äärde. Tal oli kavas oma fotosid müüa mõnele National Geographicu sugusele ajakirjale või siis koos Bill Moyersiga PBS-i jaoks dokumentaalfilm kokku panna. Tuleb tunnistada, et kuigi ta fotod on ebamaiselt kaunid, pole ta kummagi eesmärgi saavutamise poole pealt veel mingeid edusamme sooritanud. Niisiis on mu võluv poeg Bertie endiselt nabanööripidi oma isa rahakoti küljes kinni.

Mul pole olnud võimalik Bertiele isegi viiekümne dollari suurust lisatšekki postitada, kuna mu abikaasa kannatab sissejuurdunud ja kohutavalt kurnava kontrollivajaduse käes. Niisiis olen ma pidanud järgima väga-väga karmi eelarvet ning mul pole iialgi üleliigset viitkümmet dollarit olnud. Iga kulutust tuleb Wesley Carteri kitsis ajus asuva raamatupidamisosakonna silmis põhjendada.

See äärmiselt ebameeldiv pisiasi oli veel üks punkt mu nimekirjas, mis kannab pealkirja „Miks ma sellist elu elan?“. Asjad käivad sedamoodi: Bertie helistab Wesile ja nad lobisevad natuke maast ja ilmast. Siis küsib Bertie viisakalt ja alandlikult oma isa käest raha, mis aitaks tal ühe või teise tehingu toimumiseni hakkama saada. Wes keerab selle peale ära ning elab seda kuu või paar, kuni Bertie järgmise helistamiseni, minu peal välja. Elu Wesi emotsionaalse prügilana on juba ammu kurnavaks ja naeruväärseks muutunud. Ja mis kõige naljakam, osa minust kadestab ja ühtlasi imetleb Bertie julgust olla teisitimõtletaja ja ebamateriaalne otsija. Tema fototarbed on ainus asi, mille peale ta on reaalselt raha kulutanud. Vähemasti on tal mingi kirg. Tänu taevale, et

ta ei pea ots otsaga kokkutulemiseks narkootikume müüma. Või siis inimkaubandusega tegelema; ma nimelt olen kuskilt lugenud, et Aasias tegeldakse sellega. Või oli see Tai? Ja kas Tai ei ole mitte Aasia osa? Issake, mu aju on otsekui Šveitsi juust. Oluline on see, et tal on (a) kirk ja (b) olukord võiks palju hullem olla. Ja siis veel mu tütar Charlotte, kel on kinnisvaramaakleri litsents ja kes peaks kinnisvara müüma, kuid väga harva mõne tehinguni jõuab. Temast me veel räägime.

Ohkasin raskelt ja vaatasin ringi. Kujutan ette, et just sellised näevad välja Los Angelese või New Yorgi kõige kuumemad kontorid. Suured puud ja akvaariumid täis eksootilisi elukaid ei lase ruumil nii kliinilisena mõjuda. On selge, et terve kari eksperte on selle keskkonna loomise põhjalikult läbi mõelnud. Suurejooneline sisekujundus ja isegi hämar ja soe valgustus oli ette nähtud tulijate ja minejate narmendavate närvide kosutamiseks. Tõmmake võrdusmärk külluse ja tröösti vahele ning isegi kõige hullemate elitaristide enesetunne peaks neist massiivsetest võlvkaartega uustest läbi astudes silmapilk paranema, isegi siis, kui teraapia nende probleeme lahendada ei aita. Minu küüniline sisetunne ütles mulle, et iga viimne kui kümnele või enamale nõustajale tööd ja leiba pakkuv koht, mis on *sedavõrd* rahvarohke, ei saa olla muud kui maskeeritud ambulatoorne hullumaja.

Tegemist oli minu teise seansiga dr Harrison Katzi, kuulsuste psühhiaatri ja suhtekonsultandi juures. See mees on esinenud kõigi telekanalite hommikuprogrammides ja kaabeltelevisiooni jutusaadetes ning avaldanud oma arvamust iga kord, kui mõni kuulsustest paar või poliitik on petmisega vahele jäänud või lahutust kaalub, ehk siis teisisõnu iga viie minuti tagant. Minu seansini oli veel pisut aega, niisiis vaatasin ringi, et näha, kes siin käivad.

Tänu puhtakujulisele vedamisele istus täpselt minu kõrval valusalt veidra välimusega daam, kel olid beebilokid ja valged kassisilmi meenutavad prillid, mis võisid olla mõeldud ka uudishimu all kannatajate tõrjumiseks. Naine aina kummardus minu poole, vahtis mu käekotti ja kingi ja vedas nii valjusti ninaga, et küsisin endalt, kas ehk peaksin talle head kõrva-nina-kurguarsti soovitama. Mulle hakkas selgeks saama, et ta on otsustanud minuga juttu teha. Ta lainetas veel umbes neli korda edasi-tagasi ja viimaks kõhatas kurgu puhtaks ja hakkas rääkima.

„Niisiis ütlesin oma terapeudile, et mul on sõpru vaja. Sellepärast ma siin olengi. Selleks, et õppida sõpru leidma. Tema ütles mulle, et peaksin rohkem hetkes elama ja inimesi vestlusesse kaasates põhjalikumalt nende meeleolu tunnetama. On teil mõni mõte, mida ta võis selle all silmas pidada?“

„Ei,“ vastasin meelega häält tasandades, lootes, et temagi seda teeb. „Kahjuks ei tea.“ Märkasin ta pahklule tätoveeritud tillukest konna. Konna suu oli pruntis.

„No teate, minu meelest kõlab see nagu mingi *new age*'i plära. Sest mismoodi ma saaksin rohkem hetkes elada? Ma ju olen siin, või kuidas?“

„Jah,“ ütlesin vaikselt ja keskendusin oma ajakirjale, üritades iga hinna eest silmsidet vältida.

„Kui ma peaksin praegu teie meeleolu tunnetama, siis ütleksin, et te ei taha minuga rääkida. Kas mul on õigus?“

Oi pagan, mõtlesin omaette, see tädi on oma rohud võtmata jätnud.

„Ma üritan lihtsalt oma mõtteid koondada,“ ütlesin. „Vabandust.“ Tõusin talle vihje andmiseks püsti ja läksin teise laua juurde ajakirja otsima.

Siis hõikas naine mulle: „Tõenäoliselt ei ole see minu asi, aga miks teie siin olete?“

Nagu päriselt? Peaksin ma sellele küsimusele vastama? Läksin tagasi naise juurde ja kummardusin tema kohale.

„Kas te saladust oskate hoida?“

„Ikka!“

„Mul on plaanis oma abikaasa une pealt mootorsaega juppideks lõigata. Ja ma tahtsin teada, mida mu nõustaja sellest asjast arvab. Enne kui ma *tegelikult* midagi ette võtan. Teate küll...“

„Teil on õigus. See ei ole minu asi,“ tunnistas naine piinlikkust tundes. „Aga te ju teete nalja, eks?“

„Muidugi teen ma nalja.“ Naeratasin, et endast viisakat muljet jätta ja ütlesin: „Kuulge, pole hullu. Ma lihtsalt üritan enne sinna kabinetti minemist oma ajus mingit korda luua.“

„Oi, selge see. Aga mu terapeut ütleb, et kui ma tahan sõpru leida, siis pean julgustama inimesi endast rääkima.“